

C. Cordwainer

TÜZEMBŐL LÁNGOT

Előszó

Ítélezünk. Minden nap kifejezzük ellenszenvünket valami vagy valaki iránt. Te felém, én feléd. Lehetséges, hogy nem is ismerjük egymást, mégis gyűlöljük a másikat. Ha nem a személyre irányul, akkor a kialakult helyzetet utáljuk.

Ítélezni könnyű. Talán sosem kerülne rá sor, ha elhinnénk, hogy holnap bármi megtörténhet velünk is. Valami olyan, amiről azt gondoltuk, kizárt.

Egy szerencsétlen baleset, amely után fogyatékkal kell élnünk. Egy telefon szerelmünk munkahelyéről, hogy az egyszerűen összeesett és meghalt. Elengedjük a gyermekünket a barátaival, és sosem látjuk viszont, vagy már nem egészségesen. Fedél nélkül maradunk, mert előre nem látott esemény miatt elenyészik egy élet munkája. Pillanatok alatt elveszíthetünk mindent, ami meghatározó volt számunkra. Szeretteinket, lakóhelyünket, munkánkat, becsületünket. Az életünket.

Tragédiák sora, melyekkel nem számolunk. De vajon ebbe a sorba illik a homoszexualitás kérdése? Egy nemi orientáció valóban ekkora probléma lenne? Egy ilyen jelentéktelen differencia tényleg a feldolgozhatatlan traumák közé tartozik?

Elkeserítő a tájékozatlanság e témában. Téves információkat, boszszantó sztereotípiákat hangoztatnak, és elferdítve adják tovább. Néha úgy tűnik, senki nem gondolkodik. Vagy ami rosszabb, nem akar.

Vannak a közvélemény által kevésbé preferált viselkedésformák, vallások, stílusirányzatok, amelyek ugyanúgy félelmet és ellenszenvet váltanak ki, mint a menthetetlen, kegyetlen bűnözők. Tényleg így kell

tekintenünk a homoszexuális személyekre is, akik életformája nem döntés kérdése?

A meleg emberek nyolcvan százalékáról senki nem mondaná meg, hogy a saját neme érdeklő, és a maradék húszból is elenyésző arányban vannak a kirívóan magamutogató, polgárpukkasztó egyedek. Mégis, ha felmerül a téma, csak arról a néhány százalékról ítélnék meg mindenkit.

Szomorú, de sokszor hallani, hogy tisztos családapának gondolt férfi szexuálisan bántalmazza a lányát, netán a fiát. Mi lenne, ha miattuk az összes férfit gyerekmolesztáló szörnynek bélyegeznénk? Nem lenne igazságos, ugye?

A női nem egy szűk rétege ezerféle okra hivatkozva, pénzért árulja szolgáltatásait. Helyénvaló lenne, ha miattuk minden hölgyre prostituáltként tekintenénk, s a szerint bánnánk velük?

Nem! Egyáltalán nem fogadható el az általánosítás, csakúgy, mint a meleg személyek megítélésében sem! Mindenki csak egy ember a maga hibáival és erényeivel...

Azon a februári reggelen, amikor gyökeresen megváltozott az életem, borzasztóan nehezen ébredtem. Jim vigyorgó ábrázata volt az első, amit a sok értelmetlen éjszakai álomból riadva megláttam.

– Hamarosan indulunk! – suttogta szelíden.

– Jó! – nyögtem rekedten.

– Felkelsz? Csináljam a kávéd?

– Intézem én! – ujjaimmal megcirógattam az arcát.

Amíg bevonszoltam magam a fürdőbe, hallottam, ahogyan csörömpöl a csészével. Csak nem bírta ki, hogy ne tegyen jót velem, mielőtt elmegy. Mire elkészültem, Jackson is végzett a reggelivel.

– Minden megvan? Semmit nem hagytok itthon? – érdeklődtem, miközben felkészültem szépen kifejlett németjuhászunk becsapódására.

– Ami számít, az ebben van! – lépett ki Ollie a verandára, megemelve a kezében szorongatott aktatáskát.

Leszaladt a lépcsőn, s betette a kocsni hátsó ülésére. Jim követte őt a lenejlonozott öltönyökkel, amiket nagy egyetértésben a belső kapaszkodóra akasztottak.

– Helló! – megmarkoltam a kutya nyaka körüli vastag bundát és ujjbegyeimmel masszírozgattam a bőrét. Pörgött forgott, kellett magát, majd amikor leültem, ő is így tett, és lábát emelgetve sorozatban nyomta a pacsit a tenyerembe. – Jól van, jól van! – paskoltam meg az oldalát.

Rágyújtottam, s mosolyogva néztem a fiúkat, ahogyan tanakodtak a Jeep mellett. Ollie sűrű, sötét borostáját vakargatva bólogatott, míg Jim az ujjain követte az általa sorolt listát. Két vonzó, jólelkű férfi. Szerencsésnek mondhattam magam, amiért velem éltek.

– Tényleg egy hétig egyedül leszek? – siránkoztam, amikor elindultak felém.

– Igen, drágám, de nem ugrálhatsz az ágyon, nem ehetsz benne, a miénkben pedig szigorúan tilos a szex! – Jim felemelt mutatóujjával nyomatékosította a figyelmeztetést.

Mindhárman összenevettünk, majd felálltam, hogy ölelkezni tudjunk.

– Vigyázzatok magatokra!

– Te is!

Csókot leheltem Ollie szűrős arcára.

– Első dolgod a borotválkozás legyen! – fintorogtam.

– Te meg szokj le a bagóról, mire hazaérünk! – tromfolt rám.

A megjegyzést figyelmen kívül hagyva Jim szőke fürtjeibe veztettem ujjaim, s magamhoz húztam a fejét.

– Ügyesek legyetek!

Szorosan ölelve körbepusziltam őt is, majd útjára engedtem. Az elektromos kapu nyílt, ők pedig behuppantak a fekete monstrumba, ami Ollie irányításával komótosan elhagyta az udvart. Jackson tétován nézett utánuk, majd rám emelte mélabús tekintetét.

– Igen, elmentek – vágtam fancsali képet a kutyának, közben újra rágyújtottam, mert az előbbi szál magától leégett.

Jackson ismerte a dolgok menetét, tudta, hogy ameddig az a valami füstöl a kezemben, addig se játék, se kommunikáció, így hát a lábam mellé hasalt. Utoljára körbenézett az udvaron, majd egy nagy szuszszanással az oldalára dőlt.

Átgondoltam a napi teendőimet, mihez is kellene fognom, és a végeredmény tetszetős lett. Semmihez. Átadhattam magam a szabadságnak, amit egy hosszú és nagyon kemény anyag határidő előtti leadásával érdemeltem ki. Bár kissé elszomorított, hogy magányosan kell töltenem, de legbelül tudtam, hogy nem fog megölni az unalom.

Még át sem járt teljesen az öröm, amikor a németjuhász kikökenített gondolataimból. Váratlanul felugrott és ugatva a kapu felé vágott. Ekkor tudatosult bennem, hogy az nyitva van. Elnyomtam a csikket, közben a kutya után kiáltottam.